

Arrest

nr. 156 424 van 13 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X,
Beiden handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X, op 27 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 7 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 februari 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 18 maart 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die ter kennis werd gebracht op 9 april 2013 en luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.02.2013 werd ingediend door :

W., A. [...]

geboren te [...] op [...]

En echtgenote:

H., H. [...]

geboren te [...] op [...]

Wettelijke vertegenwoordigers van:

M., I.

geboren te [...] op [...]

allen van nationaliteit [...] adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat H. H. en M. I. sinds 23 augustus 2008 en dat M. A. sinds 02 november 2008 in België verblijven, dat verzoekers vanaf hun aankomst in onze Belgische samenleving ten zeerste werk hebben gemaakt van hun integratie in de Belgische samenleving waarin ze zich weldegelijk geprofileerd zouden hebben en hierbij niet onopgemerkt zouden gebleven zijn, dat verzoekers op heden goed Nederlands spreken, zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zouden hebben die hen willen steunen en helpen, dat beiden bij de Belgische bevolking over zouden komen als zeer goede persoonlijkheden die een diepe indruk na zouden laten en waar een voorbeeld aan genomen zou kunnen worden, dat mevrouw werkt/gewerkt heeft bij de Sociaal Culturele Vereniging Shushanik (zie brief), en dat beiden getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen voor al de tijd dat zij al in ons land verblijven op geen enkele wijze in aanraking gekomen zijn met het gerecht en dat zij derhalve een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen op 12 mei 2009 betrappt werden op winkeldiefstal. Zij werden in dit verband berecht en veroordeeld door de Correctionale Rechtbank te Leuven op de openbare terechtzitting van 29 oktober 2009 (Griffie nr.: 2460; Parket Not.: LE12L8.1471-09).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. H. H. diende een asielaanvraag in op 26 augustus 2008 en M. A. diende een asielaanvraag in op 04 november 2008. Beide asielaanvragen werden afgesloten op 30 juni 2011 met een beslissing van weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 12 september 2011 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure — namelijk 2 jaar 10 maand 4 dagen voor mevrouw en 2 jaar 7 maand 26 dagen voor meneer — was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester H. haalt aan dat de heer M. A. thans in behandeling is voor zijn ernstige medische kwalen. Volgens de advocaat zouden zijn medische aandoeningen een vreselijke uitwerking sorteren op zijn sociaal, psychisch en economisch teven in het land van herkomst bij terugkeer, alwaar hij dagdagelijks gepest en gediscrimineerd zal worden om reden dat personen met dergelijke ziekten als taboe worden beschouwd in het land van herkomst en volledig uit het maatschappelijk leven worden geïsoleerd. Ter ondersteuning wordt uit een aantal algemene mensenrechtenrapporten geciteerd. Ten gevolge hiervan zouden betrokkenen tot een zeer kwetsbare groep behoren en zou hun terugkeer een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betekenen. Wat betreft de hierboven vermelde zaken die zouden voortvloeien uit de medische toestand M. A. dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.330 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Het feit dat M. I. hier naar school gaat (zie schoolattesten), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat betrokkenen reeds daags na de aanvang van het schooljaar 2011/2012 illegaal in het land verbleven. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkenen halen aan dat hun leven ernstig gevaar loopt wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst en dat dit een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) impliceert, doch leggen zij geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkenen voegen bij hun aanvraag een nieuwe oproep tot gehoor voor de heer M. A. toe. We merken hierbij op dat betrokkene reeds een dergelijke oproep voorlegde bij zijn asielaanvraag en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de authenticiteit ervan in twijfel trok om enige bewijskracht te hebben, dienen de voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval was. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

De advocaat beroept zich op artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (EVRM) en stelt dat het Europese Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk aanvaarde dat hebben van sociale of zakelijk contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van dit artikel. Het onderbreken van de sociale relaties van betrokkenen zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM. We merken hierbij op dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De raadsheer van betrokkenen stelt dat het onwenselijk is voor verzoekers om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun onvluchtte geboorteland. Dit zou voor hen werkelijk een trauma betekenen. Het blijft hier bij een loutere bewering die niet door objectieve elementen ondersteund wordt en we kunnen deze bewering dan ook niet weerhouden als zijnde een bijzondere omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen naar de regularisatiewet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13 juli 2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De raadsheer van betrokkenen haalt aan dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Armenië. Betrokkenen hoeven zich echter niet persoonlijk naar de Belgische Ambassade te Moskou te begeven om de aanvraag in te dienen, ze kunnen hun aanvraag met een koeriersdienst, versturen naar het Belgisch visumcentrum te Moskou of Sint-Petersburg (zie voor meer informatie: www.belgiumvac.ru.com).

De advocaat van betrokkenen haalt tevens aan dat zijn cliënten expliciet verzoeken om gehoord te worden, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft artikel 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure."

Op 21 maart 2013 neemt de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissingen worden ook aangevochten.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad vast te stellen dat verzoekers geen middelen ontwikkelen gericht tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, zodat het beroep onontvankelijk is voor zover het is gericht tegen deze bevelen.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de toegevoegde stukken blijkt dat verzoekers eigenlijk vijf beslissingen aanvechten, met name de beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Ter zitting geeft de advocaat van verzoekers als verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in een verzoekschrift bestrijden dat de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing het gevolg is van de eerste bestreden beslissing en vervolgens stelt zij dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, de vernietiging van de andere bestreden beslissingen tot gevolg heeft.

Indien de Raad de eerste bestreden beslissing zou vernietigen, zou dit enkel betekenen dat verzoekers terugvallen op een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Een dergelijke hangende aanvraag heeft geen invloed op de rechtsgeldigheid van de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Bovendien bevat het verzoekschrift geen middelen gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten en de inreisverboden, zodat het beroep onontvankelijk is voor zover het is gericht tegen deze bestreden beslissingen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste en tweede middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), en van het zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van hun middelen zetten verzoekers uiteen als volgt:

"Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis VrW onontvankelijk verklaard op 22/01/2013 wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998 RvSt 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen" (RvV5616, RvV9628, RvV 10087, RvV 10047).

Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers.

Dat ten eerste dient te worden opgemerkt dat verzoekster op 26/08/2008 een asielprocedure in het Rijk activeerde. Verzoeker daarentegen stelde op 04.11.2008 asiel in het Rijk.

Beide asielprocedures werden afgesloten op 30/06/2011. Dienaangaande verwijzen verzoekers naar hun lijvige administratief dossier.

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat verzoekers langdurige procedures in het Rijk hebben moeten doorlopen, doch verwijst naar het gegeven dat de criteria waarop verzoekers zich op hebben gebaseerd inmiddels vernietigd werd door de RvS.

Zoals vermeld, hebben verzoekers in hun verzoekschrift ex art. 9bis VrW dd. 06/02/2013 zich hoofdzakelijk gestoeld op punt 1.2. van de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009:

(citaat instructie)

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden {in de zin van dwingend toe te passen regels} mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden onvankelijk gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Er weze tevens benadrukt dat verzoekers zich benevens een lange procedures conform punt 1.2. van de instructie, het schoollopen, tewerkstelling en integratie in hun verzoek hadden opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde.

Het is de plicht van verwerende partij om het integratie verzoekschrift en het administratief dossier in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is.

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen en dat verwerende daarmede totaal geen rekening heeft gehouden, niettegenstaande dat zij deze langdurige procedures in het rijk in de bestreden beslissing op generlei wijze betwist.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd conform punt 1.2. - temeer daar verwerende partij deze langdurige procedures niet betwist - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend, temeer daar zij van rechtswege deze criteria had getoetst in het kader van punt 1.1. van voormelde criteria in verzoekers hun eerdere aanvraag tot verblijf ex datzelfde artikel. De overheid moet immers beslissingen nemen binnen een redelijke termijn. Vreemdelingen die buitensporig lang hebben moeten wachten op een beslissing in zijn of haar asielprocedure kunnen derhalve aanspraak maken op een regularisatie van hun verblijf. Ook een derdelander die na een asielprocedure bepaalde andere procedures heeft ondergaan die in hun geheel te lang hebben geduurd, komt in aanmerking voor regularisatie, wat in casu het geval is in hoofde van verzoekers.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat ten tweede verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoeker nl. "Dat ten zevende verzoeker ernstig ziek is en derhalve op heden een aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet hangende heeft¹ en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12.2005 bevinden verzoekers zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E. V.R.M. !"

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop deze procedure art. 9ter VrW ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige analyse van het medisch dossier van verzoeker en zijn psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgen vanuit Jerevan naar Moskou (Rusland)!

Verzoekers hebben op 15.03.2013 een procedure ex art. 9ter VrW ingesteld op basis van de medische aandoeningen van hun minderjarige dochter. De medische elementen in hoofde van de dochter van verzoekers waren op het ogenblik van de bestreden beslissing gekend aan verwerende partij middel het AD.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoeker grondiger dienen te motiveren, temeer daar er nog diverse medische Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St SPELEERS, nr. 21.037; 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de

feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis VrW. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Dat ten derde verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitair redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998 RvSt 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen (integratie - schoolgang - werkbereidheid - verblijf van quasi 5 jaar - edm...) geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing de uitstekende integratie van verzoekers niet betwist wordt, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren.

Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht.

Schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu menen verzoekers dat - niettegenstaande alle gegeven elementen van integratie in het Rijk, hun quasi 5 jarig gedoogd en deels legaal verblijf, het overschrijden van de redelijke termijn inzake de behandeling van hun aanvraag - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.1. en punt 1.2. van de regularisatiecriteria – de noodzakelijke medische behandelingen in België - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In hun aanvraag van 6 februari 2013 haalden verzoekers volgende elementen aan wat betreft de ontvankelijkheid van hun aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- het leven van verzoekers loopt ernstig gevaar in het land van herkomst en dit houdt een schending in van artikel 3 van het EVRM, zij zijn hun land ontvlucht en hebben in België asiel aangevraagd, indien zij voor een formaliteit moeten terugkeren, betekent dit tevens een schending van artikel 1 van het antifolterverdrag, de ongemakken van de administratieve voorschriften staan niet in verhouding tot het beoogde doel;
- verzoekers verblijven reeds enige tijd in België, namelijk circa vijf jaar, in de gegeven omstandigheden moet de aanvraag dus ontvankelijk worden verklaard, dit is een logisch gevolg van het vertrouwensbeginsel;
- het zou een trauma inhouden voor verzoekers om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun ontvlucht geboorteland, in hoofde van verzoekers is er een combinatie van elementen van integratie samen met andere elementen, waardoor zij de integratie als buitengewone omstandigheden kunnen aanvoeren;
- een verwijzing naar de toestand waarin verzoekers zich zullen bevinden in het land van afkomst, waarbij wordt verwezen naar de psychische kwalen van verzoeker;
- er wordt verwezen naar regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, het gelijkheidsbeginsel vereist gelijkaardige beslissingen bij gelijkwaardige situaties, dat verzoekers een meerwaarde betekenen voor de multiculturele maatschappij;
- verzoekers' kind loopt school en een terugkeer zou het verlies van een school- of academiejaar impliceren;
- verzoeker is ernstig ziek en heeft momenteel een aanvraag hangende op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, hij bevindt zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst; ook wordt verwezen naar de reeds ondergane medische behandelingen en de in de toekomst geplande medische zorg en opvolging in hoofde van verzoekster: de onderbreking van haar behandelingen zou zeer ernstige en onomkeerbare consequenties teweegbrengen;
- verzoeker zware psychische problemen kent en hiervoor in behandeling is;
- in het land van herkomst, Armenië, is geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig, het bestaan van bijzondere omstandigheden moet dus aanvaard worden;
- een terugkeer zou inhouden dat hun leven ernstig gevaar zal lopen.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoekers betwisten bepaalde motieven van de bestreden beslissing.

Zij hernemen eerst een theoretische uitleg en herhalen hoofdzakelijk elementen uit hun aanvraag. Het louter herhalen van elementen uit de aanvraag, zonder kritiek te geven op het antwoord daarop vervat in de motieven van de bestreden beslissing, volstaat niet om aan te tonen dat de motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

Verzoekers voeren aan dat zij reeds verscheidene procedures doorlopen hebben, waardoor zij in aanmerking komen voor regularisatie op grond van de criteria van de vernietigde instructie. Vervolgens herhalen zij een gedeelte van hun aanvraag dat betrekking had op de gegrondheid ervan, en waarin zij verwezen naar deze vernietigde instructie. Verzoekers menen dat verweerder, door te verwijzen naar de duur van de asielpprocedure, impliciet of expliciet nog toepassing maakt van de vernietigde instructie, met name punt 1.1. hiervan. Dit heeft volgens verzoekers als gevolg dat hun aanvraag ontvankelijk en gegrond dient te worden verklaard. Verzoekers zelf hadden zich vooral gesteund op punt 1.2. van de vernietigde instructie.

De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 nr. 198.769. Bijgevolg kunnen noch verzoekers, noch verweerder zich hierop nog beroepen. In hun aanvraag hadden verzoekers deze instructie gebruikt in het kader van de gegrondheid van hun aanvraag en niet in het kader van de ontvankelijkheid ervan. Hun argumenten aangehaald in het kader van de ontvankelijkheid, worden hierboven weergegeven.

Huidige bestreden beslissing betreft uitsluitend de ontvankelijkheid van de aanvraag. Zoals hierboven reeds geschetst, heeft dit als gevolg dat enkel de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag wordt bekeken: er wordt nagegaan of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet verder worden onderzocht. Verzoekers gaan hier geheel aan voorbij.

Waar verzoekers menen dat verweerder impliciet gebruik heeft gemaakt van criteria van de vernietigde instructie door te verwijzen naar de duur van de asielaanvraag, wordt erop gewezen dat verzoekers zelf melding hadden gemaakt van deze duur in hun aanvraag, zij hebben zelf verwezen naar het feit dat zij hier reeds verschillende procedures doorlopen hebben. Door te stellen dat de duur van de asielpprocedure niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd, en dat een zekere behandelingsperiode geen verblijfsrecht geeft, kan niet aangenomen worden dat verweerder gebruik maakt van de vernietigde instructie. Deze redenering van verzoekers kan niet worden aangenomen.

Het vertrouwensbeginsel houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloftes die de overheid in een concreet geval zou doen. Het vertrouwensbeginsel laat als beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen. De door de Raad van State vernietigde instructie kan niet meer worden toegepast en verzoekers kunnen niet meer eisen dat verweerder gebruik maakt van de criteria hiervan.

Daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond inzake de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 derwijze dat verzoekers er mochten van uitgaan dat zij verder in België zouden kunnen verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het aspect van het enig middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Waar verzoekers stellen dat elke aanvraag op zijn waarde beoordeeld moet worden en dat dit niet gebeurd is, kunnen zij niet worden gevolgd. Uit een vergelijking van de aanvraag van verzoekers en de bestreden beslissing blijkt dat werd ingegaan op alle elementen die de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen. Verzoekers tonen alleszins het tegendeel niet aan. Dit volstaat in het kader van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag. Waar verzoekers met hun kritiek zouden doelen op het feit dat de elementen ten gronde niet werden onderzocht, moet worden opgemerkt dat dit onderzoek niet moet gebeuren in het kader van de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag. Dit blijkt uit het hierboven

reeds gestelde en is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198 769).

Verzoekers menen dat de medische problemen van verzoeker buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoekers stellen dat de medische problematiek voldoende uit het administratief dossier blijkt en dat de motieven in dit verband in de bestreden beslissing niet volstaan.

Uit de artikelen 9*bis* en 9*ter* van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Verzoekers kunnen dan ook niet verwachten dat zij, indien zij in een aanvraag die ingediend werd op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet argumenten aanvoeren in het kader van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, in de beslissing die genomen wordt aangaande hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ook een inhoudelijke beoordeling terugvinden van de argumenten die zij hebben aangebracht in het licht van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Nu uit de stukken van het dossier blijkt dat de aanvragen op grond van artikel 9*ter* werden afgewezen, volstaat het dat daarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing. Als verzoekers menen dat er medische elementen voorhanden zijn die hen verhinderen terug te keren naar het land van herkomst omdat er geen adequate verzorging mogelijk is, kunnen zij steeds opnieuw een aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet indienen.

De motieven in dit verband steunen niet op een foutieve feitenvinding en zijn niet kennelijk onredelijk.

Het motief in de bestreden beslissing dat verzoekers zich kunnen begeven naar een diplomatieke post buiten Armenië om van daaruit de aanvraag in te dienen, betreft een antwoord op volgend element in hun aanvraag.

In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, stemt het feit dat verzoekers niet aantonen dat zij zich niet kunnen begeven naar de bevoegde Belgische diplomatieke post, namelijk de Belgische ambassade in Moskou, Russische Federatie of dat zij dit via koerier kunnen doen, bijgevolg overeen met wat zij in hun aanvraag hadden aangevoerd. Waar verzoekers in het middel opnieuw verwijzen naar de medische toestand van verzoeker en deze toestand op het element van het reizen vanuit Armenië naar een diplomatieke post betrekken, dient erop te worden gewezen dat hij bij medische problemen opnieuw in België een aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet kan indienen.

Verzoekers gaan ook voorbij aan de duidelijke bewoordingen van de artikelen 9 en 9*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet. Er dient te worden herhaald dat verzoekers' aanvraag onontvankelijk werd verklaard, zodat verweerder nog niet diende in te gaan op de elementen ten gronde van verzoekers' aanvraag. Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit de elementen van hun aanvraag blijkt niet dat verzoekers hebben aangevoerd dat hun elementen van integratie hen verhinderen om te reizen naar het land van herkomst om van daaruit de aanvraag in te dienen. Bijgevolg werd terecht vastgesteld dat het onderzoek van deze elementen tot de gegrondheidsfase behoort.

De omstandigheid dat verzoekers het niet eens zijn met deze motieven, volstaat niet om aan te tonen dat ze feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn. Er wordt vastgesteld dat verzoekers blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Verzoekers menen dat het vermelden dat zij zich naar Moskou of Sint-Petersburg kunnen begeven om van daaruit een aanvraag in te dienen en het vermelden van een website zonder verdere analyse van verzoekers' concrete gezinssituatie en medische toestand niet afdoende is.

Vooreerst wordt verwezen naar wat hierboven reeds werd gesteld. Vervolgens wordt erop gewezen dat, wat de concrete gezinssituatie betreft, de bestreden beslissing voor verzoekers en hun minderjarige kind geldt.

Een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Gelet op het voorgaande blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maken.

Het eerste en tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod is onontvankelijk. Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS